

The book cover features a central illustration of a brown rabbit with long ears, sitting upright and holding a carrot in its paws. The rabbit is framed by a large, hand-drawn black circle. To the left of the rabbit, a colorful parrot with orange, red, and yellow feathers is perched on a tree branch. Above the rabbit, a small brown bear is shown flying through the air, holding onto the top edge of the black circle. The background includes a blue sky with white clouds, green trees, and a grassy field with several red-capped mushrooms and small flowers. The text is positioned to the right of the rabbit, within the black circle.

MIRCEA POP

**DACĂ
IEPURASUL
N-AR FI
ADORMIT**

EDITURA ION CREANGĂ

MIRCEA POP

DACĂ IEPURASUL N-AR FI ADORMIT

ILUSTRATII DE DONE STAN

EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREȘTI, 1987

NOUL-VENIT

Toată lumea așa credea că Dorel are o pisică.

Și nu avea.

Ușa de la hol era cea care făcea „*Miau*“, de câte ori o deschidea cineva. Și tot „*Miau*“, de câte ori o închidea.

A încercat-o Dorel.

Ușa: — *Miauu!*

A încercat-o mămică.

Ușa: — *Miauu!*

A încercat-o tăticu.

Ușa: — *Miauu! Miauu!*

Numai că... tăticu nici că a stat pe gânduri, a scos-o din țîțini, i-a uns încheieturile și — cînd a pus-o la loc — gata! Nu mai făcea *Miau*!

Dar, curînd, curînd de tot, tocmai pe cînd să se așeze toți trei ai casei la masă, dinspre hol, ce cre-

deți că se aude?

— *Miau! Miau!*

Fără să fi deschis cineva ușa!

Ei, asta ~~ce~~-o mai fi?!

Ce să fie?! Un pisoiaș — mic, mic, alb-galben-negrișor. Pe scară, în fața ușii de la hol:

— *Miau! Miau!*

De unde-a apărut? Ce-i cu el? Al cui e?

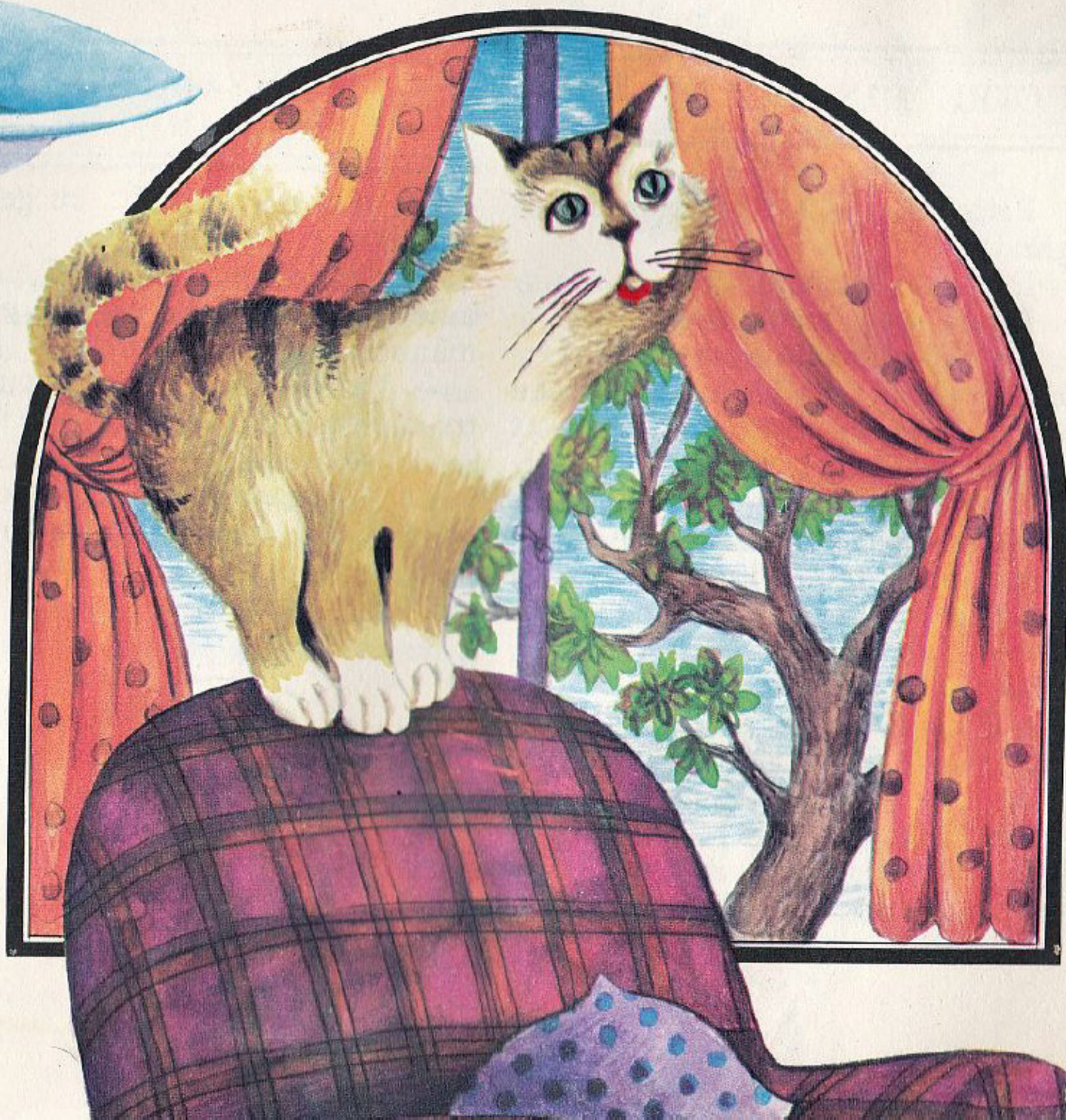
Al nimănui.

A apărut, așa, nechemat.

Sau poate... a fost chemat de... ușă, cînd făcea *Miau*.

Mai știi?

Acum, toată lumea știe că Dorel are o pisică. E albă-galbenă-negruță și pînă una-alta se numește *Miau* și-i al patrulea locuitor al casei noastre.

PETRE DIN OGLINDĂ

Petre se uită la Petre-din-oglină.

E foarte necăjit.

Pe el nu-l crede nimenea.

Tovarășa învățătoare nu l-a crezut când i-a spus că azi-noapte au intrat hoții în casă și i-au furat caietul de temă.

Tăticul — nu l-a crezut că nu mai ceilalți din clasă trebuie să învețe tabla înmulțirii cu patru, și că lui i se cere doar cea cu unu.

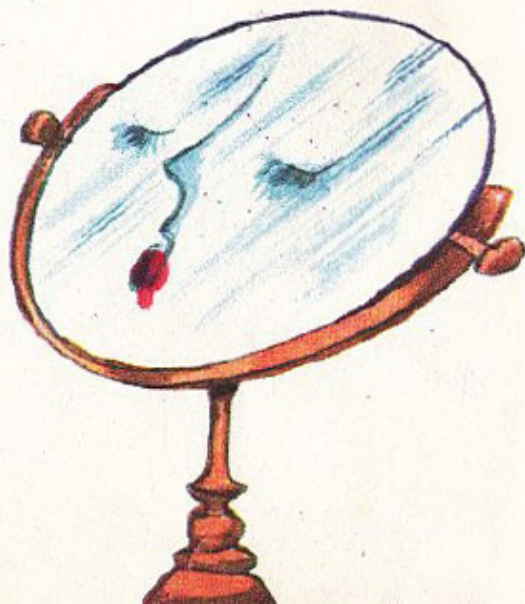
Cel mai trist e însă... cu geamul vecinilor.

Oricât a explicat că nu el, ci vrăbiile au început să dea cu pietre, mămica nu l-a crezut.

— Vezi? îi spune Petre, lui Petre-din-oglină.

Ce să vadă?

Că și Petre-din-oglină e tot necăjit. Și are o ureche mai lungă și mai roșie, parcă. Și-i trist, trist de tot.

DACĂ IEPURAȘUL N-AR FI ADORMIT

A fost odată un iepuraș mic-mic-mic, care a găsit un morcov mic-mic-mic.

— Nu-mi ajunge nici pe-un dinte! a oftat el, și nu s-a bucurat. De ce-i atât de mic-mic-mic, și nu-i unul mare-mare-mare?!

O coțofană, care l-a auzit, și care știe de toate, i-a și răspuns:

— Fiindcă l-au scos prea devreme din pământ și nu l-au lăsat să mai crească!

Și, cu asta, coțofana și-a văzut de zbor.

Dar iepurașul?

Cum era el cel mai deștept dintre toți iepurașii deștepți ce trăiau prin luncile și livezile satului, ce

și-a zis: „Nu-i nimic! Îl îngrop înapoi, în pământ, și stau lângă el pînă va crește, va crește, mare, mare, să-mi ajungă nu numai pe-un dinte, dar și pe doi, pe toți dinții, să mă ospățez din el, masă mare, bună, și să-mi și rămînă!

Și, haide-haide, a scurmat o groapă!

Și era cald, și gropița răcoroasă, și numai bine încăpea chiar el în ea! Și ce culcuș plăcut! Și ce adăpost! Nici lupul, nici vulpea și nici vînătorul nu l-ar descoperi aici!

Și, numai un pic închise ochii... adică vru să-i închidă, căci iepurașii nu-și închid ochii nici cînd dorm măcar. Dorm cu ochii des-

chiși. Și în picul acela, cît a vrut să închidă ochii, iepurașul a adormit nițel, și a visat căăă... a visat că a îngropat un morcov mic, care tooot creștea și se făcea mare-mare-mare, și el tot mîncea din el, și morcovul tot creștea și creștea, și nu se mai oprea.

Și, cum avea ochii deschiși, ve-

dea alături morcovul mic-mic-mic, găsit, și, așa, prin somn... l-a mîncat! Și nu i-a ajuns! Nici pe-un dinte! Pe cînd s-a trezit — ce să mai îngroape, ca să crească?

Păcat! Dacă iepurașul nu adormea, știți voi ce era?

Minune, mare minune! Nici nu vă pot spune!

MĂTUȘICA MEA

Mătușica Mia, sora mamei, este mătușica mea.

De câte ori vine la noi, ea se întâlnește pe stradă cu o păsărică, sau cu un iepuraș, sau cu un cățeluș, sau cu o veveriță.

Și păsărica are în cioc o ciocolată — pentru mine.

Iepurașul are în spate o jucărie — tot pentru mine.

Cățelușul duce — iarăși pentru mine — covrigi în coadă, ba chiar și prăjituri cu frișcă! Veverița — nuci, alune și bomboane.

Ce norocoasă e mătușica mea! Și e prietenă cu toate animalele mici și cu toate păsărelele, și m-a învățat să le desenez pe toate. O păsărică, un iepuraș, un cățeluș, o veveriță. Și, mai nou, o barză.

MITRACHE

Mitrache e cea mai mare gîscă și se numește gîscan.

Ceata gîștelor este gălăgioasă și curajoasă, dar cînd trece cineva pe lîngă ele, se întorc grăbite cu toatele, ca la comandă, și fug,

tip-top, lipa-lop, fuga-fuga, ghi-ga-ga!

Mitrache, ba!

El e un gîscan viteaz, fuge numai un pic, apoi întoarce capul spre dușman, iar după ce acesta

trece (fără să-l bage în seamă), se ia după el:

— *Ssss! Sssss!*

Și, cum inamicul tot nu-l bagă în seamă, revine grăbit la ceata de găște și-și face singur lauda:

— Ați văzut? *Ga-ga-ga!* L-am speriat! *Ga-ga-ga!* Ați văzut cum l-am alungat? Ați văzut? *Ga-ga-ga!*

Și toată ceata răspunde, cu admirație:

— *Da! Da! Da!* Am văzut! *Ga-ga-ga!*

Să mai încerce să treacă pe lângă ele cineva!

SUS, PE SECERA LUNII

Au fost odată trei prieteni, mai mici decît copiii mari și mai mari decît copiii mici, care au plecat în pădure, după frăguțe, după mure și după ciuperci.

Frăguțe n-au găsit, le trecuse vremea, de mult.

Mure n-au găsit, nici vorbă să fie coapte încă.

Ciuperci n-au găsit, le-au mîncat melcii, pe toate.

Și, iac-așa, s-au rătăcit prin pădure, și au tot rătăcit și au tot rătăcit, pînă au ajuns la o stîină, așezată sub un copac mare.

Și le era foame, și l-au rugat pe cioban să le facă o mămăligă cu brînză, și ciobanul le-a făcut.

Și au înfipt ei, toți trei, cîte-o lingură mare în ceaunul cu mămă-

ligă, dar brînză se întindea și se întindea și se tot întindea.

S-au urcat pe scaune, și brînză s-a tot întins, s-a tot întins.

S-au urcat pe masă, și brînză s-a tot întins, s-a tot întins.

S-au urcat în copac, și brînză s-a tot întins, s-a tot întins.

Și s-au urcat pe-un nor, și brînză s-a tot întins, s-a tot întins.

Și s-au urcat pe secera lunii, și au tăiat cu ea brînză care se întindea și, toți trei, au strigat de pe lună:

— Asta da, mămăligă bună!

MELC GRĂBIT

Se întâlnesc în pădure.

— Bună-ziua, broscuță verde!

— Bună-ziua, melc-codobelc!

— N-ai văzut vreo ciupercă de pe unde vii?

— Ba daaa! răspunde broscuța. Una mareee...

— Unde? Unde? Hai, spune! Să fug îndată la ea.

Și broscuța îi spune:

— O iei înainte, în fugă, sari peste o buturugă și ocolești un stejar și sari iar. Apoi — o altă săritură, peste o surpătură. După care

— o ții tot așa, în sărituri, și ajungi exact, la o ciupercă mare, mare.

— Mulțumesc, broscuță verde, fug să mă ospățez.

— Poftă bună!

Iar melcul, bucuros, n-a mai pierdut timpul și a luat-o înainte la fugă, dar nu melcește, ci tot alergînd și sărind peste izvoare și peste buturugi, a și găsit ciuperca mare. Și a tras un ospăț, pe cinste, și i-am spus *poftă-bună!* și mi-a răspuns: „*Mulțumesc că n-a fost minciună!*“

UN NAS DE CIOCOLATĂ

A fost odată un copil, căruia i se tot așeza o muscă pe nas. Pentru că nasul era mereu mînjit:

Ba cu pară mălăiață. Musca a gustat, a mîncat, apoi a zburat, și iarăși a venit pe nasul lui.

Ba cu dulceață. Musca a mîncat, s-a ospătat și iar s-a întors pe nas.

Ba cu înghețată, ciocolată, sitronadă, oranjadă, suc de mere, suc de pere, batoane, bomboane și sirop de ananas.

Musca — tot pe nas. Și musca-l pișca, și nasu-i creștea.

Și-atunci, a scos din buzunăraș o batistă mică și curată, și, de cum a folosit-o, musca a plecat, supărată. Dar, supărată foc!

Iar nasul i-a descrescut la loc.

CUCUL

Cucul este un ceas care trăiește la noi în hol și cântă: *Cucu-cucu*, deșteptarea! *cucu-cucu*, spălarea cu apă rece! *cucu-cucu*, întârzii de la școală! *cucu-cucu*, somnul de după-masă! *cucu-cucu*, temele! *cu-cu-cucu*, ghetele de lustruit! *cu-cu-cucu*, și cine știe ce fel-de-fel-de-alte-trebur.

Cucu-cucu!

Cucul mai e și un alt ceas, care trăiește în pădure. El cântă tot așa: *Cu-cu, cu-cu!* Și nu numai o dată, de două-trei sau de patru ori! *Cu-cu, cu-cu, cu-cu, cu-cu, cu-cu...* mult, mult de tot. În primul rînd, îți spune că e vacanță, apoi, că nu sînt teme de făcut, că nu ne culcăm după-masă, că adunăm ciupercuțe, frăguțe... *cu-cu, cu-cu...*

cu-cu, cu-cu! flori, ferigă verde...
cu-cu, cu-cu!... căutăm melci...
cu-cu, cu-cu... arici... *cu-cu, cu-cu!*

Cucul din pădure este un ceas bun și foarte drag. Am să mă duc cu bunicul la pădure, să-l văd.

CUNOȘTINȚĂ CU PAPAGALUL

Dintre toate minunățiile de păsări pe care Măruț le-a văzut la nenea păsărarul, cel mai grozav este un papagal. Mic, colorat în galben-roșu, mai măricel decît un puișor de-al cloștii din curtea bunicii.

De ce-i grozav? Pentru că... stă de vorbă!

— Cum te cheamă? (Așa i-a spus nenea păsărarul să-l întrebe.)

— Cum te cheamă? i-a răspuns, îndată, papagalul.

— Pe mine mă cheamă Măruț. Dar pe tine?

— Pe tine!... Pe tine!... Pe tine! Măruț se miră.

— Ți-am spus! Mă cheamă Mă-

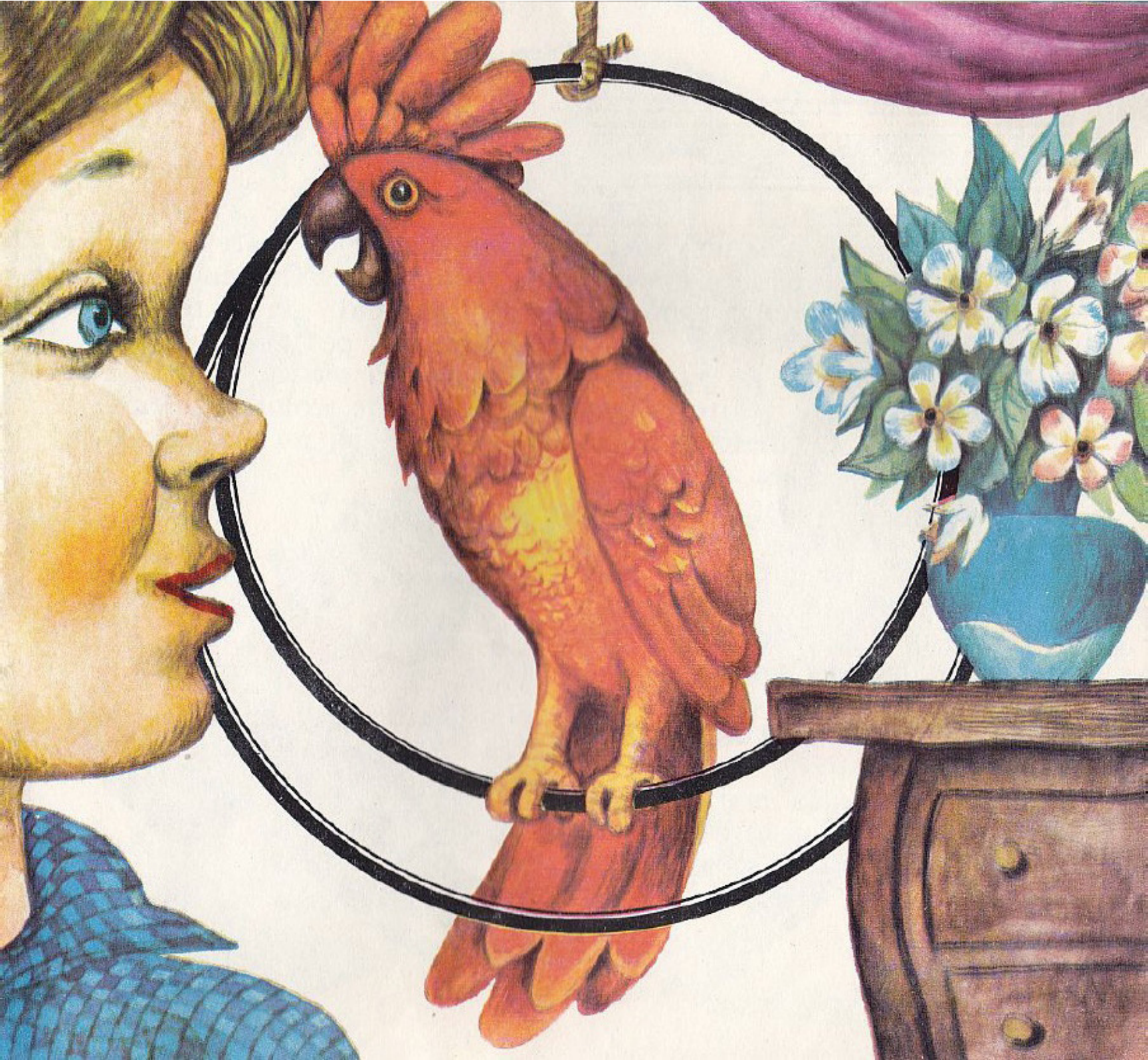
ruț. Dar pe tine?

— Pe tine!... Pe tine!

Poate că-i... tare de ureche! Dar, nu-i nimic, tot grozav rămîne! În orice caz, Măruț știe ce are de făcut. Puișorii cloștii nu sînt tari de ureche. Vin la firimituri, doar cît ce-i strigă: *Pui-pui-pui!*

Poate e rost de prins unul și de colorat cu acuarele, de pus într-o colivie, și — de învățat să răspundă corect la întrebarea *Cum te cheamă?* Deocamdată să spună *Pui, Puișor, Pufușor* sau cam așa-ceva.

Apoi, îi va da el un nume: *Papagal!*

PRIN PĂDURE

Prietenul meu are un prieten care are un unchi pădurar, la care poți să faci o călătorie, cum mai rar s-a văzut!

Dar — numai „pe jos“, cu toate că, prin pădure, e foarte primejdios! De exemplu, dintr-un stejar, pot să-ți sară în spate veverițe roșcate și să-ți strige, dinadins: „Te-am prins! Te-am prins!“

Dacă nu ești atent pe unde mergi, poți să calci pe cozile unor melci, și-apoi, poți tu să fugi, frățioare, că melcii-s mai iuți de picioare și te mușcă de pantalonași, ce să mai zici?! ca gînsacul de la bunici!

Foarte periculos mai e pe-aici un arici. Dacă faci ceva ce nu-i e pe plac, cît ai clipi, scoate un ac.

Și, cu fuga, nici la acesta nu ții! Se ia după tine! Cu acul! Și vai de tine, săracul, dacă te-ajunge! Te-mpunge, pe la spate! (Căci... aricii de-aici nu sînt blînzi, ca cei de prin carte, colorați și cumiți! Aceștia de-aici au ace adevărate!

Și poate... chiar dinți!)

Dar, buburuleeeee! Cît or fi ele de frumoase, să știți că sînt foarte-foarte periculoase! Zboară cîte unele, sau zboară perechi, și numai ce ți se așează pe după urechi, și poți să fugi mult și bine, ele rămîn tot pe tine! Și pot... ce mai pot? Pot să-ți mănînce urechile, chiar de tot!

Asta e... și mai rămîne ca — mergînd liniștit — un spin să-ți apuce mîneca. Și să te certe, cu voce de spin: *Ia stai, mătăluță, puțin! Nu cumva ai venit să furi mure? Avem noi leac pentru hoții din pădure!*

Ba, se amesteca și o broscuță, venită din nu știu ce lac: *Oac-oac! Avem leac! Avem leac!*

Păi, să nu te sperie? Ți se face tot părul pe cap — perie! Broscuța aceasta cu gușă, poate-i... bă-tăușă!

Și... de-ar fi doar atît! Dar, de sus, se mai uită la tine, urît, și-o coțofană-vicleană. Abia așteaptă să pățești ceva printre atîtea pericole multe, și-apoi, ca să te spună și toată lumea s-asculte și, vezi bine, să rîdă cu toții de tine! Iar tu... să mori de rușine. Cînd, la o adică... nici nu ți-a fost frică, de așa o minciunică!

COVORUL PÎRÎTOR

De unde știe mămica, oare, că Marinel nu și-a curățat ghetetele când a intrat în casă? Doar... uitate-le! Nici urmă de noroi pe ele! Le-a spălat.

— De unde știi, mămico?

— Te-a spus covorașul...

Covorul tace.

Marinel îl cercetează. De-a lungul, de-a latul.

N-are gură!

— Mămico, cum m-a spus, dacă n-are gură?

— Fără gură. Mi-a arătat pe unde ai călcat.

— Dar... n-are nici degete! Cum ți-a arătat?

Mămica e grăbită la treburi.

— Iac-așa! Știe el cum.

Marinel rămîne singur, cu covorul.

— Cum, covorule?

Covorul tace, nu spune cum.

Dar — e clar.

E un *pîrîtor*!

Bine face tăticul că-l bate. O să-i ajute chiar și Marinel de-acuma, cu un bătător mare-mare.

E CALD

E cald, cald, și Azorel trebuie să stea de pază, lângă haine.

Și ce bine ar fi în apă!

S-ar zbengui cu copiii, prietenii lui.

Nu se poate.

Dacă vine hoțul și fură hainele?!

Și nici o umbră.

Ba da!

Una mică-mică. Tot e bună! Încearcă să intre în ea. Nu poate. E chiar umbra lui. Și fuge, se tot ferește, când vrea să intre în ea.

Nici nu mai încearcă. Se uită jignit, cu supărare, la micul petec întunecat, în care trebuie să fie foarte plăcut.

Ce cald e soarele! El, soarele... de ce nu intră oare și el în rîu? De

ce nu se scaldă nițel, să se mai răcorească?! Privește cu un ochi și la soare. Tot supărat...

— Alarmă! Hoții! Sare, sprinten, foc! O broscuță! Rătăcită? Da-de unde! Se preface că-i rătăcită! A venit să fure! *Ham! Ham! Ham! Ham!*

Ar prinde-o pe loc, de-ar vrea!

Uite-o, a și încremenit de frică!
Ham! Ham! Ham! Ham!

Copiii ies din apă, grăbiți.

— Ce e? Ce-i? Ce-i, Azorel, de ce latră? E ceva cu hainele noastre?

— Nu, nu vezi că nu latră la nimeni?!

— O fi vreun șarpe!

— Șobolan!

Fuga, la haine! Ce-i? O broscuță!

— Biata de ea, uite, moare de căldură. Și de spaimă! Haide, Oac-oac! Să te ducem la apă, singură nu ajungi!

Copiii iau broscuța, o duc pe mal, o pun în apă, Azorel urmărește, vede totul, înțelege tot! Hoțul e pedepsit.

Foarte bine. În apă cu el!

N-are decît să se înece! Și-apoi, să mai poștească să fure haine! Așa!

CE FRICOȘI!

Un iepuraș speriat s-a oprit din fugă, sub stejar.

Mușchi verde și o ciupercuță roșie.

— Unde fugi așa, iepurașule?! Îl îmbie la vorbă o ciupercuță.

— Niciunde.

— Și, ce-i acolo?

— Unde?

— Unde-i... niciunde.

— Nimic. Ce să fie?!

— Atunci, de ce să te grăbești?
Hai, să stăm de vorbă!

— Nu pot! Fug! N-auzi cîinele?
Vine vînătorul!

— Și? Te temi de cîine?

— Mă tem.

Ciupercuța stă mirată. Cum să te temi de un cîine?

— Eu nu mă tem de cîine. Mă tem numai de... melc.

Iepurașul se miră. Să te temi de un melc? I-auzi!

Dar n-are timp. O ia la sănătoasa. Mai departe, spre adîncul pădurii! I-auzi! Să te temi de melc!

Și ciupercuța stă, și iepurașul fuge, și fiecare zice despre celălalt: Ce fricos! Oare să aibă dreptate?

GHEATĂ DE COPIL RĂU

Gheata lui Petrișor s-a purtat urît. A călcat coada pisicii.

A văzut și Azorel — din curte.

A văzut și șoricelul — de sub gard.

Azorel nu-i prieten cu pisica, dar îi ia apărarea. Nu-i frumos ce-a făcut gheata!

— Am să-l mușc! a lătrat.

Nici Chiț-Chiț nu-i prieten cu pisica, dar și el e împotriva ghetei. Auzi! Să calce pe cineva, așa, pe coadă!

— Am să-i rod șiretul!

Și, cum Petrișor s-a descălțat și s-a urcat în cireșul curții, s-au și repezit, toți trei, spre gheată: pisica, să-l zgîrie, Azorel, să-l muște, șoricelul, să-i roadă șiretul.

Dar...

Ghetele — sînt două! Care dintre ele este vinovată??? Mai poți ști? Stau așa de cumiști...

NU MAI ESTE LOC?

Iepurașul de câmp este un iepuraș care trăiește în pădure și-i ușor să-l desenezi.

Îi faci capul, și urechile, și mustățile, și coada pe care nu o are, și varza, și buturuga după care se ascunde, și copacul după care stă lupul la pîndă și tufa în care-i ascunsă vulpea vicleană, și faci vînătorul care să vie și să împuște lupul și vulpea, iar pe iepuraș nu.

Și mai faci pălăria vînătorului, și un cîine mare-mare, care să alerge după lup și după vulpe, și să-i prindă, dacă nu-i nimerește vînătorul, și pe iepuraș să-l lase să fugă.

Și-apoi mai faci păsărelele din pădure, și un arici, și ciupercuțele. Pentru Moș Martin nu mai este

loc. Decît pe cer. Printre nori. E bine și acolo! Încape. Iar iepurașul stă în pădure și se ascunde după buturugă.

VÎNĂTOAREA MINCINOȘILOR

Ca să ajungi în Țara Mincinoșilor, te duci, te duci în poveste, și te tot duci, pînă ajungi la un hotar, unde, pe o tăbliță, scrie chiar așa: „ȚARA MINCINOȘILOR“.

De-acolo, o iei pe prima cărare la stînga, apoi pe a doua la dreapta, apoi pe a treia la stînga și la dreapta, apoi toot mergi înainte, stînd pe loc, pînă cînd te pomenști de-a dreptul și de-a dreptul la regele mincinoșilor. Chiar la rege.

Așa am mers și eu, și l-am găsit tocmai cînd se pregătea pentru o vînațoare mare-mare.

Regele striga și striga către Marele Argat:

— Du-te repede și caută-mi o pădure, și urși, și lei, și tigri, și elefanți, și iepuri, și rațe, și găște, și crocodili și prepelițe, și ferfenițe, și...

— Să trăiești, Minciunăția-Ta, se bîlbîi, încurcat, Argatul Mare. Dar... *ferfenițele* nu se pot vîna.

— Ești un mincinos! Ba se pot! Te duci imediat și pregătești vînațoarea. Altfeeel... *Hm!*

Cînd au auzit „*Hm!*“, s-au cutremurat de frică toți argații, și Marele, și Mijlociul și alții cîte cîți erau și pe unde erau.

Au și fugit, într-un suflet, buluc, la pădurar, ca să-l întrebe dacă este vînat în pădure.

Nu era. Cum să fie? Nu erau decît cîteva vulpi viclene, care-i păcăleau pe mincinoşi, şi cîtiva rîşi, care rîdeau de ei.

Dar pădurarul — mincinos şi el!

— Este! Cum să nu fie!

— Şi urşi, şi lei, şi tigri, şi elefanţi?

— Cîţi vreţi! Geme pădurea de ei!

— Şi iepuraşi, şi raţe, şi gîşte, şi crocodili?

— Duium! La tot pasul! După toţi copacii!

— Şi prepeliţe? Şi *ferfeniţe*?

— Plin de ele! Peste tot!

— Grozav, pădurarul! Ia spune, iute, cîte... *ferfeniţe* ai văzut?

— Păăăi... Am văzut vreo trei!

— A văzut trei! strigară argaţii mici şi mărunţi, care cît putea. Trei, pe limba minciunească, în-

seamnă treizeci!

— A văzut treizeci, strigară argaţii mijlocii. Treizeci, pe limba minciunească, înseamnă trei sute!

— A văzut trei sute, strigă Argatul Mare. Trei sute, pe limba minciunească, înseamnă trei mii.

Aşa că, întorcîndu-se la rege, îl vesti cu mare bucurie că, în pădure, sînt cel puţin treizeci de mii de *ferfeniţe*, fără să mai vorbim de alte şi alte animale şi păsări, care zburdă peste tot; ba ies pînă şi în calea trecătorilor şi tot întrebă dacă nu vine o dată slăvitul rege la ele, că tare li-e dor să fie împuşcate chiar de Minciunăţia-Sa.

— *Hm*, făcu regele (însă un „*hm*” mai mic, mai domol).

Ce să mai stea cineva pe gînduri?

— Gata! Plecăm la vînătoare. Daţi-mi două puşti, pregătiţi două căruţe mari, ca să aveţi în ce să

încărcați vînatul! Repede, repede!

— Zece puști și zece căruțe, pentru Minciunăția-Sa! strigă Marele Argat.

— O sută de puști și o sută de căruțe! porunciră argații mijlocii.

— O mie de puști și o mie de căruțe! strigară, întrecîndu-se, argații mici și mărunței, și, care cum erau, începură să adune la puști și la căruțe, de nu-și mai vedeau capul. Toate puștile din țară au fost strînse, pînă și cele de soc, ale copiilor. Toate căruțele au fost adunate. Și, hai! Alai vînătoresc, șir lung, pînă-n zare, și dincolo de zare, pînă la marginile pădurilor.

Cînd a văzut pădurarul ce se apropie, s-a luat, bietul mincinos, cu mîinile de cap.

— Vai-vai, ce mă fac? Cine m-a pus să mint? Auleo și auleo, și vai! De-acu, gata! Mă împușcă pe mine, dacă nu găsesc vînat!

Repede-repede, a prins motanu zburliț de după cuptor, a fugit cu el în pădure și l-a legat de un butuc; fuga, apoi, în calea alaiului vînătoresc, tot plecîndu-se și ploconindu-se, și căzînd în genunchi în fața Minciunăției-Sale, a marelui vînător.

— Ei? Unde-i vînatul? întrebă, increzut, regele. Este sau nu este?

— Este, Minciunăția-Ta! Și încă, să vezi cît! Auzi cum vîiește pădurea de forfota lui? (Bătea vîntul.) Toate, cîte vietăți bune de vînat, de cum au auzit cine vine la vînătoare, toate au năvălit, strigînd: *Pe mine întîi! Pe mine întîi!* A trebuit să le alung cu mătura, înapoi, în pădure, să mai aibă un pic de răbdare.

Bucuros, regele zise:

— Pregătiți puștile, hai, ce mai stați! Cu fiecare pușcă să împușc cîte două animale, două păsări și

ce s-o mai nimeri tot cîte două!

Și numai ce se înșirară la puști pe marginile pădurii, zeci, sute, mii și mii, și Minciunăția-Sa nu mai ce trecea și trăgea, și ochea și nu ochea, și *pac! pac!* și *pac! pac!*, prăpădul lumii, nu altceva!

— Gata, răsuflă ușurat marele vînător, cînd sfîrși de descărcat și ultima pușcă. Aduceți repede vînatul!

Atunci să vezi!

Cu mic, cu mare, argat și neargat, dau năvală în pădure, să strîngă prada.

Ce să strîngă? Ce pradă?

Bietul motan, zgribulit de tot, a fost găsit ascuns după butuc, l-au dezlegat și l-au adus numai în chiote și strigăte, și-n sunete de corn... „E Ferfeniță! E Ferfeniță!” strigau unii mai tare ca alții.

Cînd l-a văzut Vînătorul, s-a frecat repede la ochi, apoi a rostit

mîndru către toți cei din jur:

— Mari mincinoși mai sînteți!

Și — cum laudă mai mare ca aceasta nici că putea fi — ce mai bucurie! ce mai veselie! urale, îmbrățișări, pupături, pălării azvîrlite în sus!

În zarva mare, bietul motan a scăpat din mîinile lor, dar cui să-i mai pese?

Alaiul s-a întors cu mare voioșie, și, cîți au fost, toți au fost răsplătiți regește pentru bogata vînătoare, începînd chiar cu pădura-rul, care de-atunci e cel mai mare peste toți pădurarii și peste toate pădurile din Țara Mincinoșilor. Ba a primit și o răsplată în bani, din care și-a cumpărat o mulțime de motani zbîrliți, ca să-i aibă, la o adică.

Iar din partea mea, vă jur că tot ce v-am povestit nu-i fără minciună!

CĂCIULA LUP

Gata, știi!

Căciula bunicului e lupul.

Bagi mîna în ea, o prinzi pe dinăuntru, o ridici și o împingi înainte, la atac: *Hau! Hau! Hau!*

Toți se tem. Pînă și bunicul, cu toate că *lupul* e chiar căciula lui. Iar mămica... păi, ea se teme și de șoricei, cum n-o să se teamă de-un lup?!

Hau — hau — hau!

Singura care nu se teme e pisica.

— Hai, pis-pis! Teme-te!

Nu se teme. Pisicile nu se tem de nimic. Nici de șoricei! Ați văzut la desene animate?

— Hai, pis! Teme-te, numai acum! *Hau! Hau! Vezi? E lupul! Hau! Hau!*

Degeaba. Nu se teme.

Pot să-i duc *lupul* pînă la urechi, pînă la bot. Tot nu se teme.

Pot s-o împing chiar, cu *lupul*: *Hau! Hau!*

Ah! Uite-o că se teme!

S-a ridicat!

S-a întors cu spatele la *lup*! Pleacă!

Bravo, se teme!

Uite-o, cum privește în urmă, cu un ochi, dintr-o parte! Oare de cine se teme: de Azor care-i iese-n față sau de *lup*, care a rămas în spatele său?

CUPRINS

Noul-venit	2
Petre din oglindă	4
Dacă iepurașul n-ar fi adormit	5
Mătușica mea	8
Mitrache	9
Sus, pe secera lunii	11
Melc grăbit	13
Un nas de ciocolată	14
Cucul	15
Cunoștință cu papagalul	16
Prin pădure	18
Covorul pîrîtor	21
E cald	22
Ce fricoși !	24
Gheată de copil rău	26
Nu mai este loc ?	27
Vînătoarea mincinoșilor	28
Căciula lup	35

Lector: **IOANA RICUS**

Tehnoredactor: **KLARA GALIUC**

Bun de tipar: 2.X.1987. Apărut: 1987.

Coli de tipar: 3.

Tiparul executat sub comanda nr. 151/1987,
la Întreprinderea Poligrafică „Crișana”
Oradea, str. Leontin Sălăjan nr. 105.
Republica Socialistă România

